

NUMA ONTSNAPTE AAN EEN GEWELDDADIGE RELATIE

De Pakistaanse Numa (29) werkt als wetenschappelijk onderzoeker en is opgevoed met het idee dat vrouwen gelijkwaardig zijn. Maar toen ze trouwde met een man die haar sloeg en vernederde, ging ze niet meteen weg. ‘Hij zei dat alles beter zou worden. Ik wilde hem geloven.’

Interview: Jolanda Hofland | Fotografie: Jasmine Van Hevel

Numa: ‘Eén dag voor mijn huwelijk wist ik diep in mijn hart al dat ik de verkeerde keuze maakte. Maar de bruiloft afblazen, was geen optie. Dat zou mijn reputatie en die van de familie zo schaden dat niemand meer iets met ons te maken zou willen hebben. Pakistan is een conservatief land. Dus stopte ik mijn kop in het zand. Mijn trouwdag was dubbel. Ik zag er prachtig uit, en voelde me ook een echte bruid. Maar vanbinnen was er die twijfel, angst en onzekerheid voor wat er komen ging.’

Vier jaar geleden kwam ik vanuit Pakistan naar Nederland. Het internationale bedrijf waarvoor ik werk als wetenschappelijk onderzoeker, stuurde me hierheen vanwege een interessant meerjarenproject. Ik had er zin in. Niet alleen vanwege het werk. Ik zou hier ook Farouk weer zien, die ik een paar maanden daarvoor in Pakistan had ontmoet. Hij was al eerder naar Nederland gekomen voor hetzelfde project. Farouk had me in ons thuisland al laten blijken dat hij me leuk vond. Ik voelde me gevleid, maar ging in eerste instantie niet in op zijn avances. Ik ben nogal een workaholic en was niet zo bezig met de liefde. Maar Farouk hield aan, hij bleef me overladen met complimentjes, cadeaus en lieve woorden. Op een gegeven moment ging ik overstag en begon ik iets voor hem te voelen. Omdat hij al snel daarna naar Nederland vertrok, hadden we in het

begin vooral mailcontact. Achteraf denk ik dat het daar al fout ging. Via mail kun je elkaar immers makkelijk misleiden. Hij was op schrift ad rem, grappig, charmant en attent. Pas later ontdekte ik dat hij in het echte leven ook eigenschappen bezat die ik minder leuk vond. Hij bleek bijvoorbeeld heel jaloers. Maar daar zag ik toen nog niet zo veel kwaads in. Wist ik veel.’

IN DE VAL

‘Farouk deed me een aanzoek en ik zei ja. Vanaf dat moment liet hij zijn ware gezicht zien. De man bleek een regelrechte control freak. Alles wilde hij weten. Zodra ik wakker werd, moest ik bellen. Als ik de deur uitging of met iemand afsprak, moest ik zijn toestemming vragen, en ga zo maar

‘DE VROUW DIE FAROUK TROUWT, IS ER OM HEM TE GEHOORZAMEN, EN TE DIENEN ZEIDEN MIJN VRIENDINNEN’

door. Nu ben ik niet het type dat zich snel iets laat opleggen. Dus zei ik hem dat hij me niet zo op mijn huid moest zitten. Later heb ik zelfs op het punt gestaan de relatie te verbreken. Maar op de één of andere manier kreeg hij het voor elkaar dat ik bleef en deed wat hij me vroeg. Hij intimideerde en chanteerde me, zei dat hij allerlei vervelende roddels over me zou verspreiden als ik bij hem wegging.

Hij dreigde zelfs mijn ouders te vertellen dat ik me slecht gedroeg in Nederland. Allemaal onwaarheden, maar ik was bang: het zou een regelrechte ramp zijn als dit soort verhalen over mij rondgingen in Pakistan. Niemand die me dan nog één blik waardig zou gunnen. Mijn toekomst zou geruïneerd zijn. Niemand in Pakistan die een vrouw gelooft boven een man: ik zat in de val. Dus gehoorzaamde ik Farouk en liet ik me als een mak schaap naar de slachtbank leiden, in mijn geval het altaar. Ik had nooit gedacht dat mij zo iets zou overkomen. Bij ons thuis had mijn moeder evenveel zeggenschap als mijn vader. Dat er vrouwen zijn die onderdrukt en vernederd worden, wist ik wel. Maar voor mij was dat een ver-van-mijn-bed-show. Ik ging er vanuit dat zo iets mij niet zou treffen. Ik heb een goed stel hersens, een succesvolle carrière en ben financieel van niemand afhankelijk. Mijn ouders hebben me beschermd, maar ook modern opgevoed. Ze moedigden me aan naar het buitenland te gaan. En toen ik vertelde dat ik in Pakistan met Farouk zou trouwen, waren ze blij voor me. Ze dachten dat hij me gelukkig zou maken. Mijn ouders vertrouwden op mijn keuze en hadden geen idee van wat er speelde. Ik liet ze in de waan dat alles pais en vree was. Mijn beste vriendinnen in Pakistan daarentegen kon ik niet misleiden. Zij waren verrast toen ik ze vertelde dat ik ging trouwen. En ook bezorgd.

Sommigen kenden Farouk en wisten hoe hij in het verleden met vrouwen was omgegaan. Farouk komt weliswaar uit een goed nest, maar als enige zoon werd hij thuis behandeld als een prins. Hij is opgegroeid met het idee dat hij alles kan doen wat hij wil. 'De vrouw die hem trouwt, is er om hem te dienen en te gehoorzamen,' waarschuwden mijn vriendinnen. Je trouwdag moet de mooiste dag van je leven zijn, maar diep in mijn hart voelde ik: dit gaat niet werken. Aan de andere kant hield ik me vast aan de woorden van Farouk: 'Als je eenmaal mijn vrouw bent, wordt alles beter.' Ik wilde hem zo graag geloven."

DE STOPPEN SLOEGEN DOOR

"Naïef. Zodra we terug in Nederland waren, begon hij te zeuren over de bruidsschat. Omdat we hier al een gemeubileerd huis hadden, was een bruidsschat niet echt nodig. Maar Farouk vond dat ik in plaats van spullen cash geld moest geven. Ik vond dat onzin. We hadden beiden een goed-betaalde baan, waarom wilde hij nog meer? Toch gaf ik hem mijn spaargeld en ook een paar keer het salaris dat ik verdiende omdat ik er geen ruzie over wilde maken. Ik vertrouwde erop dat als ik iets nodig had, ik geld van hem kreeg om het te kopen. Dom. Want meteen de eerste keer dat ik hem vroeg om mijn geld, weigerde hij ijskoud iets te geven. Dat was nieuw voor me. Al die tijd was ik een onafhankelijke vrouw geweest, die haar eigen geld verdiende. Ik kocht wat ik nodig had, hoefde aan niemand verantwoording of rekenschap af te leggen. Nu kon ik nog geen sokken kopen en moest ik mijn hand ophouden bij mijn eigen man. Toen ik erom bleef zeuren, sloeg hij me. Midden in mijn gezicht. Ik schrok en voelde me

heel klein worden. Ik besloot dat dit de eerste en de laatste klap zou zijn die hij me gaf. Na dit incident weigerde ik hem nog geld te geven. Ik stopte alleen iets in de huishoudpot, de rest hield ik voor mezelf. Het was olie op het vuur. Bij Farouk sloegen vanaf dat moment regelmatig de stoppen door. Dan sloeg hij me of schold me uit. Bij elke klap zei ik opnieuw: dit is de laatste. Maar onbewust rekte ik mijn eigen grens op. Om de kleinste dingen kon hij uit zijn slof schieten. Hij was ook gemeen tegen me, zei dat ik lelijk en dom was. Ik mocht niet alleen de straat op, niet meer met iemand afspreken en moest buitenshuis een hoofddoek dragen. Op zich had ik niet zo'n moeite met het dragen van een hoofddoek, ik ben immers moslima. Maar nu ik werd gedwongen er een te dragen, voelde dat niet goed. Het was hypocriet om de verkeerde redenen dat Farouk me dwong mijn hoofd te bedekken. Zelf bad hij niet eens!"

GEHEIME VOORBEREIDINGEN

"Ik liep thuis op mijn tenen. En ook op het werk was ik op mijn hoede. Farouk was overal waar ik was, hij liet me zelden alleen. Constant hing die dreiging in de lucht. Eén keer sloeg hij me zo hard dat ik bij de eerste hulp belandde. Mijn neus was gebroken, in mijn gezicht zat een flinke snee en alles deed pijn. De arts vroeg hoe ik aan mijn verwondingen kwam. Maar nog voordat ik antwoord kon geven, had Farouk al gezegd dat ik van de trap was gevallen. Ik heb toen stiekem mijn ouders gebeld. Ze schrokken, vroegen wat ik eraan ging doen. Natuurlijk wilde ik zo snel mogelijk bij hem weg. Maar hem vertellen dat ik weg wilde, kwam niet eens bij me op. Hij zou mijn benen breken! Ik las in die periode veel over huiselijk

geweld en hoe je je ertegen kunt wapenen. Voor de zekerheid had ik mijn officiële documenten al in de bureaula op het werk verstopt. Ook maakte ik stiekem foto's van mijn verwondingen en schreef er data bij. Ik ben gaan praten met een bedrijfsmaatschappelijk werker én de bedrijfsarts. Officieel konden ze niets voor me doen, maar nadat Farouk mij een keer midden in de nacht, met alleen een dun nachthemdje aan, op straat wilde gooien, heeft de bedrijfsmaatschappelijk werker me op eigen titel geholpen onderdak te vinden en weg te komen. Ook heb ik hulp gezocht bij de organisatie Femmes for Freedom. Zij streven een gelijke behandeling van vrouwen na tijdens én na het huwelijk."

TWEDE KANS

"Farouk was woest toen hij doorhad dat ik weg was. Tegen iedereen die het wilde horen, zei hij dat hij toch al van me af wilde. Ik was niet goed genoeg voor hem. Lelijk. Dom. Maar twee weken later draaide hij om als een blad aan de boom. Hij zou me nooit meer slaan, lief voor me zijn. Farouk wilde een verzoeningsgesprek. Ik wilde hem die kans geven: ik ben opgegroeid met het idee dat het huwelijk een van de belangrijkste dingen in het leven is. Vrouwen in Pakistan worden voorbereid en klaar-gestoomd om een goede echtgenote

VECHTEN VOOR VRIJHEID

Er zijn in Nederland veel vrouwen die net als Numa lichamelijk en geestelijk mishandeld worden door hun man. Helaas zijn er maar weinig die kunnen en durven vechten voor hun vrijheid. Een organisatie die zich inzet voor vrouwen als Numa is Femmes for Freedom. Deze organisatie maakt zich sterk voor huwelijkse vrijheid, zie www.femmesforfreedom.com

FOTOGRAFIE: JASMINE VAN HEVEL @ CLAUDIA-TRUCCO.COM | MET DANK AAN JACQUELINE DE ROOIJ

te zijn. Trouwen is alles, dat geef je niet zomaar op. Natuurlijk stelde ik eisen. Sowieso wilde ik samen in relatietherapie. Verder wilde ik dat hij aan iedereen zou vertellen wat hij me had aangedaan. Ik wilde dat hij toegaf dat hij me sloeg en zou inzien dat hij fout zat. We spraken af samen te lunchen om erover te praten. Hij wilde niet op het werk lunchen, dus stapte ik bij hem in de auto om daar te praten. Hij startte de auto en reed weg. Ik vroeg hem nog: 'Waar gaan we heen?' Maar hij zei niets. Ik raakte in paniek, dit was foute boel. Hij stopte ergens op een afgelegen plek bij een recreatieplas. We kregen ruzie.

'IK MOCHT NIET ALLEEN DE STRAAT OP NIET MEER MET IEMAND AFSPREKEN EN MOEST BUITEN EEN HOOFDDOEK DRAGEN'

Hij begon te slaan en drukte daarna mijn keel dicht. Ik voelde zijn handen op mijn keel en neus. Ik kon niet meer ademen en begon als een wilde om me heen te slaan en schoppen. Je kunt op zo'n moment onmogelijk helder nadenken, maar ik weet nog wel dat er door mijn hoofd schoot: hier houdt het op, hier stopt mijn leven... Vanuit mijn ooghoek zag ik iemand lopen met een hond. Ook Farouk keek op en even verslaptte zijn greep. In die fractie van een seconde opende ik het portier en ben ik weggerend. Ik was in shock. Voor het eerst in al die tijd drong pas goed tot me door dat ik gevaar liep. Deze man was in staat me te vermoorden. Zijn vingerafdrukken stonden op mijn wangen, mijn keel. Ik had wonden in mijn mond. Ik heb direct aangifte gedaan bij de politie.

Farouk werd gearresteerd en zat drie dagen vast. Hij moest voor de rechter verschijnen en kreeg een lichte taakstraf. Ongelooflijk! Ondanks mijn foto's van de verwondingen en het medisch dossier oordeelde de rechter dat het mijn woord tegen het zijne was. Als Farouk op heterdaad betrapt was, lag de zaak anders. Farouk speelde de onschuld zelve."

MOOI EN LELIJK

"Ik wilde niets meer met deze man te maken hebben. Een oom van me is advocaat. Hij heeft in Pakistan de scheiding voor mij geregeld, wat niet eenvoudig is. Ik heb financieel moeten toegeven. Een enorme vernedering, na al het geweld. Maar ik ben nu wel officieel een vrije vrouw, al voelt dat lang niet altijd zo. Farouk hoeft ik ook niet meer direct tegen te komen op het werk. Hij is overgeplaatst naar een ander project. Desondanks word ik nog steeds door hem gestalkt en lastig gevallen. De ene keer is hij agressief, scheldt hij me uit voor alles wat mooi en lelijk is. De andere keer huilt hij als een klein kind. Laatst hoorde ik van een kennis dat hij geprobeerd heeft een pistool te kopen. Ik heb gevraagd of hij met dit verhaal naar de politie wilde gaan. Maar dat durfde hij niet. Iedereen is bang, kijkt de andere kant op. Niemand doet iets. En zo kan het monster in Farouk blijven groeien. Gelukkig accepteert en steunt mijn familie me. Ik ben welkom als ik terug wil naar Pakistan. Over mijn toekomst maak ik me best wel zorgen. Een gescheiden vrouw telt in mijn thuisland niet mee. Ik heb geen idee of ik ooit terugga. Het allerliefst zou ik verdwijnen. Ergens heengaan waar hij niet is. Pas dan heb ik echt rust." **G**